

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. B. A. M.,**
nar. ,
státní příslušnost: Kamerunská republika,
bytem v ČR ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č. j. MV-79031-9/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) ze dne 25. 3. 2023, č. j. CPR-38897-22/ČJ-2022-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění účinném do 30. 6. 2023 a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Dále bylo stanoveno, že

pokud nebude postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla doba k vycestování určena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo konstatováno, že dle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 7 téhož zákona se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť v řízení nebylo postupováno dle žalobce souladně s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez pochybností, dále byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nebyla zohledněna podstatná fakta případu žalobce, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nedostatečného odůvodnění, § 174a zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je nepřiměřené, § 179 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a je v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Dále žalobce namítl nezákonnost, nepřiměřenost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Dle žalobce byla délka správního vyhoštění stanovena v nepřiměřené délce, aniž by doba zákazu pobytu byla odůvodněna. Žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 A 58/2021 – 16 ze dne 21. 12. 2021 a uvedl, že dle něj ve většině případů správní orgán po jednodenním či vícedenním nelegálním pobytu obvykle ukládá správní vyhoštění v délce 1 – 3 let. Žalobce má za to, že jemu uložené správní vyhoštění je nepřiměřené s hledem na závažnost a druh jeho protiprávního jednání. Z podkladů pro vydání rozhodnutí je dle něj zřejmé, že neměl v úmyslu pobývat nelegálně na území ČR a přestože zavinění nehraje roli, jak uvedl správní orgán v rozhodnutí, mělo by se k okolnostem případu přihlídnout a správní orgán by mohl vydat rozhodnutí dle § 50a zákona. Tím by byl vyřešen žalobcův nelegální pobyt a současně by mu nebylo zamezeno získat jiné pobytové oprávnění. Správní orgán neodůvodnil, proč by stanovená doba vyhoštění nemohla být kratší. Nepostupoval dle ustálené judikatury ESLP. Správní orgán dle žalobce dále nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Tuto měl správní orgán dle svého odůvodnění stanovit adekvátně k délce protiprávního pobytu žalobce, s tím však žalobce nesouhlasí. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem o jeho možnosti vycestovat do domovského státu. Domnívá se, že procesní konstrukcí řízení byl zkrácen na svém právu na spravedlivé projednání věci. Má za to, že se nemůže adekvátně vyjádřit k možnostem svého vycestování tak, aby bylo jeho vyjádření dostatečně rozhodné ve vztahu k závaznému stanovisku. Ze spisu nelze dle něj dovodit, že jeho vycestováním nedojde k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Dále žalobce uvedl, že trpí mentálními problémy a je částečně schizofrenik. Obává se návratu do Kamerunu z důvodu nedostatečné lékařské péče s ohledem na své psychické obtíže, kdy však nemá v současnosti žádnou lékařskou zprávu, kterou byl svůj stav mohl doložit. Na území ČR žije již 16 let, od roku 2006. Na území ČR nikdy nepáchal žádnou trestnou činnost.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a s žalobními námitkami žalobce se neztotožnil. Uvedl, že žalobce v žalobě zmínil zcela nová tvrzení, kdy až v žalobě poprvé hovořil o svých psychických problémech a zmínil, že je schizofrenik. V protokolu o výsledku účastníka ze dne 2. 2. 2023 žalobce uvedl, že je sportovec a s ničím se neléčí. Tuto žalobní argumentaci

žalovaný shledal účelovou snahu žalobce zdramatizovat svůj příběh. Délka správního vyhoštění byla dostatečně zdůvodněna. Námitky směřující do nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný shledal účelovou, stejně jako údajné nedostatečné zjištění překážek k vycestování. Žalobce při výslechu uvedl, že mu v Kamerunu nehrozí žádné nebezpečí.

5. Při jednání žalobce poukázal na rasové pronásledování cizím státním příslušníkem. Zároveň nechápe, proč mu vláda nechce umožnit, aby zde pracoval a uplatnil své vzdělání a odbornost. Jeho tvrzení pronásledování není důsledkem jeho zdravotního stavu, je zcela zdrav, přitom v zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
7. Dle úředního záznamu ze dne 30. 11. 2022 se žalobce dne 29. 11. 2022 dostavil do PS Zastávka a požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Bylo zjištěno, že o mezinárodní ochranu žádal již dvakrát, naposledy byla kasační stížnost odmítnuta Nejvyšším správním soudem s nabytím právní moci dne 19. 9. 2022. Žalobce proto byl poučen, že se v jeho případě jedná o další opakovanou žádost.
8. Při výslechu žalobce sdělil, že nikdy nepoužíval jiná jména. Na adrese v Kamerunu, kde pobýval, nyní žije jeho matka. Do ČR přicestoval v září 2006, naposledy přijel v prosinci 2012, od té doby je v ČR. Cestoval ale po Evropě jako turista a byl i v Kamerunu. Pobývá zde již dlouho. Do ČR přijel za prací. Nyní rovněž pracuje ve společnosti, kde organizuje konference. K dotazu, proč nevycestoval ve 30denní lhůtě po posledním ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, žalobce sdělil, že poprvé žádal o mezinárodní ochranu již v roce 2017, trvalo to přibližně 4 – 5 let. Poté žádal podruhé, ale ztratil se dopis ze soudního řízení, nemohl předložit další důkazy. Požádal nakonec proto o mezinárodní ochranu potřetí. Má i nového právního zástupce. Neměl důvod z ČR vycestovat, žádný úřad mu toto nesdělil. Žádost o trvalý pobyt mu byla zamítnuta. Není si vědom svého nelegálního pobytu. V Kamerunu mu nic nehrozí. Politicky aktivní nebyl. Je si vědom toho, že za neoprávněný pobyt mu může být uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění. Je svobodný a bezdětný, nemá žádný partnerský vztah. Hraje zde fotbal a má hodně přátel, chodí do kostela. Stará se finančně o rodinu v Kamerunu, ale nejsou na něm závislí. Jelikož zde nemá povolen pobyt, nemůže vycestovat do Kamerunu, neboť by se pak již nemohl vrátit, získat vízum je těžké. Pracuje zde 17 let. Do Kamerunu může cestovat, až bude mít vyřešen pobyt. Nikdy zde nepáchal trestnou činnost ani nepobýval neoprávněně, cítí se jako oběť systému. Chce zde žít a investovat do české společnosti. Návrat do Kamerunu by byl nepřiměřeným zásahem pro matku žalobce žijící v Kamerunu, protože by se žalobce vrátil bez rodiny a bez možnosti cestovat. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Finanční prostředky má. Je aktivní sportovec, zdrav, chodí jen na pravidelné kontroly k lékaři, s ničím se neléčí. Majetek zde nemá, pouze malou půjčku u banky.
9. Rozhodnutím ŘSCP ze dne 25. 3. 2023, č. j. CPR-38897-22/ČJ-2022-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Dále bylo stanoveno, že pokud nebude postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla doba k vycestování určena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo konstatováno, že dle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 7 téhož zákona se do doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU nebo jeho rodinnému příslušníkovi

umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí správním vyhoštěním vykonatelné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

10. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu²⁾ podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.*
15. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
18. Soud úvodem poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2021 – 33 ze dne 3. 10. 2023, dle jehož právní věty: „*Správní orgán může zahájit řízení o správním vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých*

zákonů, i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“

19. NSS dovodil, že je možné rozhodnout o správním vyhoštění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jsou-li naplněny podmínky dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Soud v tomto rozhodnutí uvedl: *„Tak tomu je též v případě rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Přestože to zákon o pobytu cizinců nestanoví výslovně, lze to z něj výkladem konkrétních ustanovení v jejich vzájemné kombinaci dovodit. Jak totiž vyplývá z návěti § 119 odst. 1 tohoto zákona, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně. Z § 118 odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i setrvání nebo strpění na území podle zvláštního zákona. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je oprávněn setrvat na území podle § 3d odst. 1 zákona o azylu. Protože je setrvání na území považováno pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt, lze rozhodnout o vyhoštění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jsou-li pro to splněny podmínky podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy pobýval-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Neuplatní se proto v tomto případě výjimka z osobní působnosti zákona o pobytu cizinců podle § 2 písm. a) tohoto zákona.“*
20. Jak plyne z obsahu správního spisu, má za sebou žalobce v nyní řešené věci v ČR již poměrně pestré pobytovou historii, kdy opakovaně neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany a bylo mu také uloženo správní vyhoštění a povinnost opustit území. Kasační stížnost proti rozsudku ve věci rozhodnutí o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta dne 14. 9. 2022, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 9. 2022. Žalobce se ke dni 29. 11. 2022 dostavil ke správnímu orgánu, přičemž od tohoto dne se stal opět žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, ovšem dopustil se rovněž neoprávněného pobytu, neboť po zamítnutí kasační stížnosti nevycestoval a podat novou (třetí) žádost o mezinárodní ochranu se dostavil až o více než dva měsíce po právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti o tehdy poslední podané (druhé) žádosti, respektive přibližně měsíc a půl po uplynutí 30denní lhůty k vycestování. Správním orgánem I. st. proto bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále doplnil, že rozhodnutím ze dne 6. 12. 2022 bylo zastaveno řízení ve věci třetí žádosti o mezinárodní ochranu, a to podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, (dále též „zákon o azylu“). Dále žalovaný uvedl, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět žalobu (sp. zn. 2 Az 34/2022, řízení u zdejšího soudu), kdy poté probíhalo řízení o kasační stížnosti. V roce 2023 podal pak žalobce další – čtvrtou – žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud k tomu doplňuje, že v případě žalobce bylo rozhodnutí v prvním stupni vydáno dne 25. 3. 2023, přičemž žalobce dne 29. 11. 2022 podal třetí žádost, kdy řízení o ní bylo zastaveno ke dni 6. 12. 2022, právní moci nabylo dne 13. 12. 2022. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, kdy žalobě nebyl přiznán odkladný účinek (usnesení ze dne 13. 1. 2023) a žaloba byla zamítnuta (5. 10. 2023). Žalobce dále požádal o mezinárodní ochranu počtvrté, kdy v této věci je opět vedeno soudní řízení u zdejšího soudu (sp. zn. 2 Az 23/2023, odkladný účinek přiznán nebyl – 11. 10. 2023).
22. Správní orgán I. st. vymezil neoprávněný pobyt žalobce od 19. 10. 2022 (30 dní od pravomocného skončení věci – odmítnutí kasační stížnosti ve věci druhé žádosti) do 29. 11. 2022 (podání třetí žádosti o udělení MO). K tomu dále uvedl, že žalobce na území ČR pobývá

již více než 16 let, přičemž již v minulosti byl řešen jeho neoprávněný pobyt, kdy mu bylo již v roce 2016 uloženo správní vyhoštění. Doba zákazu vstupu byla tehdy stanovena na jeden rok. V roce 2021 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU. Správní orgán I. st. dále uvedl, že žalobce sdělil, že mu při vycestování do Kamerunu nic nehrozí, uvedl, že důvodem, proč dosud nevycestoval, je skutečnost, že by se poté již nemohl vrátit do ČR.

23. Z uvedeného vyplývá, že žalobce v ČR opakovaně podává žádosti za účelem udělení mezinárodní ochrany, kdy nicméně dochází k jejich opakovanému zamítní a žalobci doposud mezinárodní ochrana udělena nebyla. Ke konstatování žalovaného, že žalobce sdělil, že neplánuje z ČR vycestovat, dokud nebude mít vyřešen pobyt, soud uvádí, že toto plně koresponduje s vyjádřením žalobce při výslechu, kde zmínil, že do Kamerunu nechce odjet dříve, než bude mít v ČR adekvátně vyřízen pobyt tak, aby se mohl poté opět vrátit. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce jde nepochybně o účelové jednání, kdy se žalobce snažil bez jakékoli zásadní změny skutečností případu dosáhnout legalizace pobytu v ČR tak, aby se nemusel vracet do Kamerunu, kdy však v ČR není v rámci této snahy úspěšný, neboť se snažil pobyt řešit pouze skrze žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy však tento institut k řešení pobytu neslouží.
24. Dále se NSS zabýval rovněž účinky předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu uvedl: *„K účinkům rozhodnutí o navrácení však nemůže logicky dojít dříve, než je rozhodnuto o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“), včetně poznámky pod čarou, totiž platí, že žadatelé mohou v členském státě setrvat výlučně za účelem řízení do doby, než rozhodující orgán vydá rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle kapitoly III1. Toto právo setrvat nezakládá nárok na povolení k pobytu. Právo setrvat na území tak brání tomu, aby žadatel o udělení mezinárodní ochrany mohl být vyhoštěn před tím, než je rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 6. 2018 ve věci C-181/16, EU:C:2018:465, Gnandi).“*
25. Požadavku procedurální směrnice odpovídá právní úprava obsažená v § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal v ČR o mezinárodní ochranu, vykonatelné až po právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá, a jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zákona o azylu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek (rozhodnutí však není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek). Přestože podle zákona o pobytu cizinců nedochází po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany k procesnímu přerušení řízení o správním vyhoštění, s ohledem na § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemůže být do rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vykonáno rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Je tedy naplněn čl. 9 odst. 1 procedurální směrnice v tom, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemůže být vyhoštěn před tím, než je rozhodnuto o jeho žádosti. Zvláštní postavení žadatelů o mezinárodní ochranu je proto zohledněno i při souběžném vedení řízení o správním vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň ČR tímto zajišťuje v souladu s požadavky návratové směrnice účinné vyhošťování neoprávněně pobývajících cizinců,

neboť krátce po skončení pro žadatele neúspěšného řízení o udělení mezinárodní ochrany může přistoupit k výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

26. (...) Ani zákon o pobytu cizinců nestanoví, od jakého okamžiku běží lhůta k dobrovolnému vycestování. Je proto na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil počátek lhůty, v níž je cizinec povinen vycestovat z území (bod 29 usnesení sp. zn. 1 As 106/2010). Může proto stanovit počátek běhu lhůty rovněž až od okamžiku, kdy je pravomocně rozhodnuto o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyhošťovaného cizince v souladu s § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (tak ostatně učinil správní orgán I. stupně ve věci nyní řešené, viz bod [4] výše). Nevyužije-li však správní orgán této pravomoci a neurčí počátek běhu lhůty k dobrovolnému vycestování, pak „nelze než vycházet z toho, že tato doba se počítá, tak jako nastávají i ostatní právní účinky rozhodnutí o správním vyhoštění, u nichž zákon nebo rozhodnutí samotné nestanoví jinak, již od dne právní moci tohoto rozhodnutí“ (bod 30 usnesení sp. zn. 1 As 106/2020). Byl-li by však počátek běhu lhůty k dobrovolnému vycestování dán právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění, je z následujících důvodů potřeba odklad vykonatelnosti podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vyložit s ohledem na závěry rozsudku Gnandi širěji tak, že po dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany neběží ani lhůta k dobrovolnému vycestování.“
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 9 uvedl, že považuje vyčkávání na pravomocné ukončení dalších opakovaných řízení ve věci mezinárodní ochrany u soudních orgánů za nadbytečné. Opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 11. 2022, jakož i další podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu, nebrání dle žalovaného vydání rozhodnutí o navrácení žalobce. O jeho první žádosti bylo meritorně pravomocně rozhodnuto před zahájením řízení o správním vyhoštění, a to včetně opravných prostředků.
28. V citované věci bylo správním orgánem ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve výroku rozhodnutí reflektováno tak, že správní orgán I. stupně stanovil lhůtu k dobrovolnému vycestování z území „do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné“. V nyní řešené věci bylo správním orgánem I. st. ve výroku uvedeno, že pokud nebude postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla doba k vycestování určena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo konstatováno, že dle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 7 téhož zákona se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí správním vyhoštění vykonatelné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
29. Ve smyslu výše citovaných závěrů NSS soud podotýká, že je nutné reflektovat skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být vykonáno před ukončením řízení o udělení mezinárodní ochrany. Aby toto bylo zajištěno, je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné až poté, co bude pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany cizince. V případě žalobce v nyní řešené věci je však dána ta odlišnost, že jako žadatel, který podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, není oprávněn setrvat na území ve smyslu § 3d odst. 1 zákona o azylu, podle kterého žadatel o udělení mezinárodní ochrany je oprávněn setrvat na území; to neplatí, podal-li další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Právo setrvat na území nezakládá nárok na povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Ministerstvo je oprávněno setrvání žadatele o udělení

mezinárodní ochrany na území omezit jen na část území nebo na přijímací středisko v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, není-li mu povolen vstup na území. Podle § 3d odst. 2 písm. b) téhož zákona setrvání žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území nelze ukončit na základě správního nebo soudního rozhodnutí; to neplatí v případě žadatele, který podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Setrvání žalobce na území tak ukončit lze, neboť nejde o „klasického“ žadatele ve smyslu § 3d odst. 1 zákona o azylu, ale o žadatele, který podal již čtvrtou žádost.

30. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“
31. Při stanovení délky správního vyhoštění bylo správním orgánem I. st. zohledněno, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, kdy, jak sdělil, si nebyl vědom neoprávněnosti pobytu. Správní orgán I. dále poukázal na zjištění z evidencí, kdy bylo zjištěno, že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění (2016) a rozhodnutí o povinnosti opustit území (2021) a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 5. 2021 do 2. 7. 2021. Správní orgán I. st. uvedl, že zvolil horní hranici zákonem stanovené doby, neboť žalobce již dvakrát převzal rozhodnutí k opuštění území členských států EU.
32. Žalovaný tyto závěry správního orgánu I. st. potvrdil a doplnil, že přihlédl k naplnění skutkového stavu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a dále k nebezpečnosti takového jednání z hlediska nelegální migrace. Žalobce nebyl dle žalovaného v okamžiku opuštění vlasti a vstupu do ČR vystaven bezprostřednímu nebezpečí. Tvrzení žalobce, že si není vědom neoprávněného pobytu, neboť mu žádný úřad neříkal, že by měl vycestovat, bylo dle žalovaného vyvráceno obsahem správního spisu.
33. Soud se neztotožňuje s námitkou nepřiměřenosti a neodůvodněnosti uložené doby zákazu pobytu. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zjevné, jaké skutečnosti byly při stanovení délky správního vyhoštění shledány jako relevantní a ke kterým bylo přihlíženo. Je rovněž patrné, že podstatnou skutečností byl v tomto směru především žalobcův neoprávněný pobyt a skutečnost, že se tento opakoval, kdy bylo žalobci již v minulosti vydáno rozhodnutí ve věci povinnosti opustit území a bylo mu rovněž již uloženo správní vyhoštění. Soud nepovažuje délku správního vyhoštění 5 let za neadekvátní či nepřiměřenou, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti. V této souvislosti soud také uvádí, že žalobce sice v žalobě zmínil, že v ČR nepáchal dosud žádnou trestnou činnost, nicméně dle soudu je potřeba zohlednit, že se zde opakovaně dopouštěl porušení právních předpisů týkajících se pobytu. Žalobce se sice dostavil sám ke správnímu orgánu dne 29. 11. 2022 svůj pobyt řešit, avšak jako řešení zvolil podání třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což prokazuje,

ostatně jím neskrývanou neochotu vycestovat. Žalobce při výsledku popřel, že by si byl vědom svého neoprávněného pobytu, ač mu tento musel být znám, neboť věděl o tom, že řízení ve věci jeho druhé žádosti bylo ke dni 19. 9. 2022 pravomocně skončeno a měl tedy vycestovat. Doba neoprávněného pobytu dle posledního (žalobou napadeného) rozhodnutí byla sice správním orgánem určena v trvání 1 měsíce a 10 dnů, ale žalobci byla již 2x uložena povinnost vycestovat, což vždy ignoroval. První správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v roce 2016, a přesto nebyla státní moc způsobilá si vynutit jím uloženou povinnost. Stát vytvořil mechanismus pravidel a jejich provedení na takové kvalitativní úrovni, že opakovaná rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit schengenský prostor byla bezúčelná. Dané však neznamená, že žalobci vzniklo legitimní očekávání, že mu vznikne pobytové oprávnění, aniž by splnil zákonné podmínky pro povolení pobytu, nebo že vůči němu nebudou uplatňována další zákonem předpokládaná opatření za účelem odstranění jím zapříčiněného nezákonného stavu. Ve správním řízení se žalobce označil jako oběť pobytového či azylového systému. Soud je zcela opačného názoru, žalobce úspěšně zneužívá institutů pobytového a azylového práva, aby dlouhodobě mařil realizaci povinnosti opustit území ČR. K taktovému dlouhodobému jednání, které je v souladu s tvrzením žalobce, že odmítá vycestovat, je nutné přihlídnout při uložení doby zákazu pobytu. Opakované nerespektování uložené povinnosti vycestovat, doba pobytu žalobce bez primárního pobytového oprávnění, zneužívání institutu mezinárodní ochrany spočívající v opakovaném zjevně bezúspěšném podávání žádostí o mezinárodní ochranu (ve věci sp. zn. 2 Az 23/2023 zdejší soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí o 4. žádosti o mezinárodní ochranu) jsou okolnosti, které zakládají oprávněný závěr o uložení maximální zákonné doby zákazu pobytu. Uloženou dobu zákazu pobytu soud považuje za přiměřenou.

34. Soud neshledal důvodnou rovněž námitku, že bude napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasazeno do žalobcova soukromého a rodinného života. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců.
35. Žalovaný konstatoval, že žalobce do protokolu o výsledku potvrdil, že je svobodný a bezdětný s tím, že nemá ani žádný partnerský vztah. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Vypověděl, že na území Kamerunu žije jeho matka a má tam rodinu, o kterou se částečně finančně stará. Dle žalovaného žalobcovy vazby k ČR nemohou převážit zájem na vycestování žalobce.
36. Soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného neshledal. Žalovaným byly zohledněny veškeré žalobcem sdělené a zjištěné vazby. Co se týče rodinného života, uvedl žalobce, že v Kamerunu žije jeho matka, kdy dodal, že vůči ní by bylo jeho vycestování do Kamerunu nepřiměřené tím, že by se vrátil do Kamerunu bez rodiny a možnosti cestovat. Toto tvrzení však nepřiměřenost vůči matce v souvislosti s vycestováním žalobce z ČR nikterak nedokládá, neboť žalobce by se pak naopak ocitl znovu v kontaktu s matkou. Fakt, že nemá žalobce dosud rodinu a nemohl by cestovat, neznamená zásah do rodinných vazeb s matkou, jedná se pouze o domněnky žalobce, jak by byl ze strany matky při návratu do vlasti vnímán. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a bezdětný a žádné další rodinné vazby neoznačil. Nepřiměřenost soud neshledal ani

z hlediska dalších tvrzených skutečností. Co se týče ekonomických vazeb, žalobce sdělil, že do ČR přijel za prací a měl zde pracovat přibližně 17 let, kdy měl pracovat již pro několik různých společností, dále sdělil, že má finanční prostředky, ale na jinou otázku odpověděl, že v ČR nemá žádný majetek a má zde pouze úvěr u banky, který splácí.

37. Jde-li o namítané nedostatečné zhodnocení žalobcova zdravotního stavu, poukázal žalobce v žalobě na to, že trpí psychickými problémy a schizofrenií. K tomu dodal, že nedisponuje žádnou lékařskou zprávou. Při soudním jednání dne 18. 4. 2024 žalobce popřel, že by měl nějaké zdravotní obtíže, jakkoli tak učinil zjevně ve smyslu věrohodnosti jeho tvrzení o pronásledování.
38. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že jde dle něj o účelově přidané tvrzení žalobce, neboť při výsledku bylo naopak z jeho strany zmíněno, že je zcela zdravý.
39. Soud k tomu uvádí, že žalobce zjevně nemá sám dostatečně postaveno na jisto, jaký je jeho zdravotní stav, neboť uvádí pokaždé jiné skutečnosti. Při výsledku žalobce správnímu orgánu I. st. sdělil, že je zdravý, k lékaři chodí pouze na prevenci a s ničím se neléčí, uvedl také, že je sportovec, mj. V ČR má hrát fotbal. Až v žalobě pak zcela nově poukázal na zmíněné psychické obtíže a schizofrenii. Dle soudu je předně zjevné, že i pokud by bylo sdělení žalobce v žalobě ohledně těchto onemocnění pravdivé, není intenzita potíží pro žalobce natolik zásadní, jak se snaží žalobou upozornit, jestliže ani neměl ke dni podání žaloby k dispozici žádnou lékařskou zprávu, která by se k těmto onemocněním vztahovala. Z absence zprávy lze usuzovat, že se žalobce s udanými onemocněními nijak neléčí. Žalobce pak především tato onemocnění správnímu orgánu vůbec nesdělil, proto ten nemohl na tyto informace ani nijak reagovat, neboť mu nepřísluší zjišťovat takové skutečnosti bez dalšího nad rámec tvrzení žalobce.
40. Soud k tvrzeným onemocněním ještě dodává, že mu je z jeho činnosti známo, že žalobce své psychické obtíže zmiňoval mj. v řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž soud se k této otázce v rámci tohoto řízení vyjádřil ve svém rozsudku č. j. 13 Az 10/2018 – 60 ze dne 23. 11. 2020 takto: „Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a k tomu konstatoval, že je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou. Jelikož žalobce uváděl, že trpí schizofrenií, zabýval se žalovaný především také jeho zdravotním stavem v kontextu možných azylově relevantních důvodů. Ohledně onemocnění žalobce vycházel žalovaný ze závěrů vyplývajících z doložené lékařské dokumentace žalobce od MUDr. X. Žalovaný rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalovaný se zaměřil na zjištění, jaká je dostupnost lékařské péče, pokud jde o léčbu schizofrenie, v zemi původu žalobce, a zda jsou v této zemi dostupné potřebné léky. Z informace organizace International SOS o dostupnost léčby paranoidní schizofrenie včetně dostupnosti léků ze dne 14. 8. 2017 zjistil, že léčba schizofrenie je v Kamerunu dostupná a dosažitelné jsou rovněž příslušné léky či alternativní léky k léčbě tohoto onemocnění. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce i v případě vycestování, bude mít ve vlasti dostatečnou možnost léčby. Odlišná míra kvality péče v domovském státě žalobce sama o sobě dle soudu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ledaže by kvalita péče byla na takové nízké úrovni, že by brozila újma na životě a zdraví, pokud by se jednalo o zdravotní stav ohrožující zásadně kvalitu života žadatele o azyl. Žalovaný si obstaral přímo informaci k tomu, jaká by byla možnost pro léčbu pacienta s konkrétními parametry odpovídající osobě žalobce, kdy se mělo jednat o 35letého muže s diagnózou schizofrenie. Z uvedených informací organizace International SOS bylo zjištěno, že žalobce by měl možnost léčby ve státních zařízeních v Yaoundé a rovněž by byly dostupné i léky. Zajištění léčby žalobce ve vlasti je možné. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce výslovně sdělil, že

lékařku naposledy navštívil v roce 2011 a léky přestal brát v roce 2013, ani v ČR tak nepodstupuje žádnou léčbu a jde spíše o jeho obavy z regrese projevu onemocnění.“

41. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost (usnesení č. j. 4 Azs 384/2020 – 35 ze dne 14. 4. 2021).
42. Soud má proto i s ohledem na uvedené za to, že vycestováním žalobce do Kamerunu nedojde k podstatnému zásahu z hlediska žalobcova zdravotního stavu. I pokud by bylo pravdivé sdělení žalobce, že žalobce trpí zmíněnými problémy, jsou tyto v Kamerunu léčitelné a zároveň z ničeho neplyne, že by stav žalobce byl natolik akutní, že by bylo třeba k řešení jeho stavu nějaké speciální léčby, kdy žalobce naopak v žalobě uvedl, že nemá k dispozici žádnou aktuální lékařskou zprávu a při výsledku zmínil, že je zdravý a sportuje, tedy lze naopak usuzovat, že se s nemocí v nedávné době ani nikde neléčil. Rovněž nesdělil žádné další upřesňující skutečnosti, které by se týkaly jeho psychických obtíží a neuvedl ani, že by léčba tohoto onemocnění byla v Kamerunu vyloučena.
43. K námitce, kdy se žalobce domnívá, že jeho vyjádření ohledně (ne)možnosti vycestovat do Kamerunu nemá stejnou váhu jako závazné stanovisko Ministerstva vnitra, soud uvádí, že s touto námitkou se rovněž neztotožnil. Rozhodným podkladem pro konstatování, nakolik je možné vycestování daného cizince, je sice žalobcem zmíněné závazné stanovisko (dle § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), sdělení žalobce k vycestování však význam samozřejmě mají, kdy žalobce může své obavy, které v tomto ohledu má, uvést v rámci správního řízení o správním vyhoštění, kdy tato vyjádření cizince pak jsou součástí stanoviska, respektive z nich je vycházeno, kdy zároveň je obsažena i reakce ministerstva na tato tvrzení a stanovisko obsahuje zhodnocení jejich relevance pro vycestování. Tak tomu bylo i v případě žalobce, kdy bylo vycházeno ze závazného stanoviska MV ev. č. ZS55559 ze dne 6. 2. 2023. To obsahuje mj. informaci o tom, že usnesení ze dne 6. 12. 2022 bylo řízení ve věci třetí žádosti žalobce zastaveno, právní moci usnesení nabylo dne 13. 12. 2022.
44. Žalovaný konstatoval, že bylo postupováno podle § 120a zákona o pobytu cizinců, kdy bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly zjištěny překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Bylo vycházeno ze závazného stanoviska ev. č. ZS55559 ze dne 6. 2. 2023. zpracovatel tohoto stanoviska vycházel z protokolu o výsledku žalobce ze dne 2. 2. 2023 a dále z informací o politické a bezpečnostní situaci v Kamerunu, z Informace OAMP MV ČR Kamerun – bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 6. 2022. Žalovaný poukázal na to, že žalobce při výsledku sám sdělil, že mu při vycestování do Kamerunu nehrozí žádné nebezpečí. Dále žalovaný poukázal na to, že z důvodu nesouhlasu žalobce s původním závazným stanoviskem bylo vypracováno závazné stanovisko nové - revizní závazné stanovisko č. j. MV-80718-2/OAM-2023 ze dne 28. 7. 2023. k tomu žalovaný uvedl, že byly zohledněny další zprávy o stavu Kamerunu, Zpráva Centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA) Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a apatridy (CGRA), Belgické království z února 2023 a Informace MZV ČR č. j. 112652/2023-MZV/LPTP, Situace anglicky hovořících občanů a navrátilců ze dne 13. 6. 2023.
45. Soud pak považuje ve vztahu k žalobcem uváděné nemožnosti návratu do Kamerunu dále za relevantní skutečnost, na kterou poukázal rovněž žalovaný ve svém rozhodnutí, a sice, že žalobce sám při výsledku sdělil, že mu žádné nebezpečí při vycestování do Kamerunu nehrozí. Ostatně takto uvedl i u soudního jednání. Jako důvod, proč tam odmítá vycestovat,

označil pouze obtížnost se poté vrátit do ČR, když zde nemá vyřešen pobyt. Žalobce pak mj. také uvedl, že za dobu, kdy pobýval v ČR, se jel podívat i do Kamerunu. Poukazuje-li tak žalobce v žalobě na nedostatky ohledně zjištění možností jeho vycestování do Kamerunu, je třeba dle soudu vnímat tuto námitku mj. i ve světle jeho vlastních tvrzení o tom, že mu v této zemi nic nehrozí a sám ji dokonce navštívil za dobu pobytu v ČR. Žalobce měl možnost se ke svému vycestování vyjádřit, kdy toto vyjádření bylo podkladem pro závěry závazného stanoviska (protokol o výsledku), bylo tedy vycházeno nejen ze závěrů správního orgánu a jeho zjištění ohledně možnosti vycestování žalobce učiněného na podkladě zpráv o zemi původu, ale rovněž i z vyjádření samotného žalobce, který však žádná rizika v souvislosti s návratem o Kamerunu vůbec nezmínil, a naopak výslovně potvrdil, že mu v Kamerunu nic nehrozí. Soud pak rovněž dodává, že žalobce s obsahem závazného stanoviska ve svém odvolání nesouhlasil, proto bylo vydáno závazné stanovisko nové, které však obsahovalo shodný závěr, tedy že žalobcovo vycestování je možné, přičemž žalovaný poukázal na konkrétní skutečnosti, které byly ve stanovisku uvedeny. Soud se se závěry žalovaného, pokud jde o závazné stanovisko i revizní závazné stanovisko, plně ztotožňuje. Bylo na žalobci, aby při výsledku sdělil, jaké obavy v případě vycestování do Kamerunu má. Žalobce pak ani později neuvedl nic bližšího a pouze vyjádřil zcela obecný nesouhlas se závěry stanoviska.

46. Co se týče tvrzeného pronásledování žalobce v České republice cizím státní příslušníkem, soud konstatuje, že pronásledování cizince v zemi pobytu nemá žádnou právní relevanci ohledně správního vyhoštění. Přičemž vycestování cizince ze země, kde má být pronásledován, nemůže být cizinci ve vztahu k tvrzenému pronásledování k újmě, neboť naopak vycestování umožní ukončit tvrzené pronásledování.
47. K tvrzení žalobce o tom, že nechápe, proč je mu bráněno zde pracovat, lze uvést, že žít a pracovat v jiné zemi, než v zemi původu je možné pouze na základě pobytového oprávnění. Žalobce oprávněním k pobytu nedisponuje, proto zde pobývá v rozporu se zákonem. Dlouhá doba pobytu žalobce na území ČR není relevantní, neboť takto se zde zdržoval po značnou dobu na základě fikce pobytu během řízení o mezinárodní ochraně nebo o vyhoštění či opuštění země, přičemž jím podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu prokazují, že zneužívá institutu mezinárodní ochrany.
48. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 4. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce